

Прогулянка

Одного літнього дня ми вирішили з друзями не бити байдики, а піти до лісу. Але Петро був важкий на підйом і залишився вдома. У нас вуха пухнули, коли він шукав причину не піти з нами.

Ось ми уже на місці. Навколо ні душі. Ліс зустрів нас веселим співом птахів та чудовою природою. Ми були на сьомому небі від щастя. Раптом попереду затріщали гілки. «Медвідь», - подумали ми. Усі почали тікати без задніх ніг. Здавалося, за нами аж дим іде. Хоча хлопці не боягузи, але у нас зуб на зуб не попадав. Степан заткнув усіх за пояс. Він зупинився й висловив свою думку, що потрібно брати бика за роги та дізнатися, хто нас налякав. Ми повернулися й побачили маленьке зайченятко. Веселим сміхом ми відвели душу. А Степан почав дерти кирпу. Правду говорять, що у страху великі очі.

Напишіть свій текст із фразеологізмами

